

Revisorerne Dinesen og Dresing have altsaa indstillet de ovenomhandlede Udgifter med Undtagelse af de under Nr. 11 og 20 omhandlede til „at passere.“ For 4 Posters Vedkommende (Nr. 7, 15, 25 og 27) have Revisorerne Høgsbro og Sørup sluttet sig hertil, men derimod indstillet de øvrige, forsaavidt de falde ind under de af dem behandlede Affnit, til „ikke at kunne passere.“ For de færreste Posters Vedkommende ere Indstillingerne forsynede med Motiver. Men man feiler næppe i, at de førstnævnte Revisorer's gennemgaaende Indstillinger om, at Udgifterne kunne passere, og de sidstnævnte Revisorer's næsten lige saa gennemgaaende Indstillinger om, at Udgifterne ikke kunne passere, alene ere begrundede i Hensynet til, at Udgifterne formenes at falde udenfor de midlertidige Finantslove. Det forekommer nu for det Første Udvalgets Flertal, at det i ethvert Fald vilde være urimeligt at tage Forbehold med Hensyn til de Udgifter, der ere opførte under Nr. 27, 41, 42, 43 og 44, da de ere afholdte i Hensyn til særlige Love, der dels udtrykkelig paabyde, dels tillade Udgifternes Afholdelse, med Hensyn til den under Nr. 15 omhandlede Post, der ikke angaar nogen virkelig Udgift, men blot Spørgsmaalet om, hvorvidt et vitterlig uerholdeligt Beløb skal vedblive at staa opført i Regnskaberne, og med Hensyn til de under Nr. 25 omhandlede 17,000 Kr., om hvilke Statsrevisorerne selv oplyse, at Ministeren i Folkethinget uimodsiget har udtalt, at „det var in confesso mellem Finantsudvalget og ham ifjor, at naar denne Sum blev bevilget ved tredie Behandling, saa skulde Kontrakten om Udstillingsbygningen endelig afflutes, og denne Sum optages derunder“; Beløbet blev vedtaget ved tredie Behandling. Men ogsaa for de øvrige Udgiftsposters Vedkommende forekommer det Flertallet — aldeles affet fra, at endel af Udgifterne, som ovenfor bemærket, maaste rettest burde henregnes til de løbende, og altsaa anses som hjemlede ved de midlertidige Finantslove, — at det vilde være lidet rimeligt, at tage et Forbehold. Det har hidtil ingenlunde været Praxis ved Behandlingen af Statsregnskaberne, at tage Forbehold alene af den Grund, at en afholdt Udgift ikke har havt Hjemmel i de finantsielle Love. Naar man har skjønnet, at Regjeringen har havt gyldige Grunde til at afholde Udgiften, har man i Reglen fundet det tilstrækkeligt at gjøre opmærksom paa Manglen af den fornødne Bevilling. En særlig Udtalelse har man ordentligvis kun anset fornøden, hvor enten Udgiftens Hensigtsmæssighed kunde omtvistes, eller man har ønsket at slaa fast, at Udgiften ikke har havt Lovhjemmel, eller man har fundet, at Udgiften ikke burde være afholdt uden udtrykkelig Lovhjemmel. For ingen af de omhandlede Udgifters Vedkommende er der nu fremkommet nogen Tvivl om, at de have været stemmende med Statens Tarv. En saadan Tvivl vilde ogsaa være besynderlig, naar henses til den Maade, hvorpaa begge Thingene have stillet sig til Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Udgifter burde bevilges eller ikke. At tage et Forbehold for at slaa fast, at ikke løbende Udgifter ikke ere indbefattede under de midlertidige Finantslove, er overslødigt. Spørgsmaalet bliver da, om man bør sige, at Regjeringen ikke burde have afholdt nogen af disse Udgifter, fordi de have manglet Lovhjemmel, og om man skal tilkjendegive dette ved et Forbehold. Ingen vil vel imidlertid mene, at Regjeringen havde varetaget Statens Tarv tilstrækkelig ved at stille sig paa det Standpunkt ikke at afholde andre Udgifter end de, der utvivlsomt maatte henregnes til de løbende. Da den midlertidige Finantslov af 1ste April blev vedtagen, var der selvfølgelig Ingen, der med den forbandt Tanken om, at der i Aarets Løb ikke skulde kunne afholdes andre Udgifter. Det fornødne Supplement skulde gives ved den endelige Finantslov. Da Uoverensstemmelsen mellem Thingene førte til, at en saadan ikke kom i Stand, var Regjeringen nødt til paa eget Ansvar under Forventning af Rigsdagens Godtgjendelse at afholde de Udgifter, Statens Tarv fordrede. Var den gaaet videre, end dette Hensyn